2004: an invitation to dance, Θέατρο Θησείο, χειμώνας 2005

Οι παραστάσεις των τελευταίων χρόνων του Μιχαήλ Μαρμαρινού εντάσσονται κατά κανόνα στο χώρο του "βιωματικού" θεάτρου. "Βιωματικό" θέατρο με τη διπλή έννοια του όρου: i) Θέατρο που παρουσιάζει κείμενα βασισμένα σε

σκέψεις, προβληματισμούς και εμπειρίες των συντελεστών της παράστασης και

ii) Θέατρο στο οποίο η παράσταση καθεαυτήν αποτελεί ένα βίωμα για τους θεατές καθότι συμμετέχουν ως "καλεσμένοι" -σε φαγοπότι (πέρσι), σε τεϊοποσία (φέτος)- στα σκηνικά δρώμενα.

Ας εξετάσουμε τους βασικούς άξονες πάνω στους οποίους κινούνται οι παραστάσεις του Μιχαήλ Μαρμαρινού:

1. Η πολυσυζητημένη "συμμετοχική" διαδικασία : πρόκειται, πράγματι, για μια πρωτοποριακή για τα ελληνικά δεδομένα θεατρική πρακτική, όπου ηθοποιοί και θεατές προσπαθούν να επικοινωνήσουν ενεργά. Η επαφή και η επικοινωνία όμως χωλαίνουν ανεπανόρθωτα στις μέρες μας και δυστυχώς είναι ανέφικτες ακόμα και στη στενότερη διαπροσωπική σχέση. Πόσο μάλλον μέσα από την περιστασιακή συνεύρεση στο χώρο ενός θεάτρου! Η "από κοινού" τεϊοποσία στον θεατρικό χώρο δεν αρκεί για να συν-ενώσει, διότι στερείται της βαθύτερης συναίνεσης. Για να μην αναφερθούμε στον "ταξικό" διαχωρισμό των θεατών σε αυτούς που πίνουν τσάι, και συνεπώς συμμετέχουν, και τους υπόλοιπους οι οποίοι απλώς παρακολουθούν!
2. Η γνώριμη πλέον αισθητική φόρμα της παράστασης –αυτή της ασταμάτητης κινητικότητας και της φωνασκίας– χρησιμοποιείται σε δόση που δεν αντέχουν τα αισθητήρια του θεατή. Άλλωστε, οι προσλαμβάνουσες εικόνες πρέπει να αφομοιώνονται και να μην προσπερνούν αδιάφορα, όπως στα video clips. Θα ήταν ολέθριο να επικρατήσει η αισθητική αυτή και στη σκηνή.
3. Η θεματολογία των παραστάσεων του Μαρμαρινού είναι πάντα επίκαιρη. Αφορμώμενος από γεγονότα της ελληνικής πραγματικότητας κι εμπλέκοντας γενικότερους προβληματισμούς που αφορούν στην ανθρωπότητα συνθέτει Κείμενο. Το κείμενο αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί κοινότοπο, με την έννοια ότι η ουσία του συζητείται ευρύτερα στις εφημερίδες, στις παρέες κτλ. Έτσι, ο θεατής βλέπει τελικά τον προβληματισμό του επί σκηνής, χωρίς όμως τίποτα περαιτέρω. Κάτι σαν documentaire της ελληνικής πραγματικότητας του 2004 ή σαν επιφυλλίδα κυριακάτικης εφημερίδας, όπου ανασκοπεί τα γεγονότα. Γι' αυτό και δεν υπάρχει τίποτα προς συζήτηση βγαίνοντας από το θέατρο. Στην παράσταση είναι αισθητή η απουσία *Μύθου*, που είναι το απαραίτητο στοιχείο για την *απογείωση* και τη θεατρικότητα.

Εν ολίγοις, είναι ορατός ο έντονος προβληματισμός, έως και σκεπτικισμός, του Μαρμαρινού σε ό,τι αφορά στην υπάρχουσα ελληνική κατάσταση. Επίσης, η καλλιτεχνική του έμπνευση είναι αδιαμφισβήτητη. Ωστόσο, στα πονήματά του διακρίνεται δυσκολία μεταγλώττισης των προθέσεων, των θέσεων, των σκέψεών του (και της ομάδας του) σε θεατρική φόρμα, που να αγγίζει το θεατή ουσιαστικά και να τον ταρακουνά, πράγμα που φαίνεται να είναι ο στόχος του. Η πραγμάτευση των θεμάτων του είναι τελικά επιδερμική και για τούτο ατελέσφορη.

Πηγαίνοντας στο θέατρο Θησείο γνωρίζουμε, εκ των προτέρων, τι είδους παράσταση θα δούμε, κι ίσως αυτό να είναι το μειονέκτημα. Εύσημα σε όλους τους ηθοποιούς και τους συμμετέχοντες, διότι με αυτοθυσία υποστηρίζουν την παράσταση.